

אייל סגל, 37

אמן רב תחומי העוסק בווידיאו ארט, ציור, צילום, עבודות טקסט וכתיבה. הסטודיו שלו הוא מקלט מספר 524 בשכונת ביצרון, בתמיכת פרויקט עירוני

איפה עבדת לפני הסטודיו במקלט? "היה לי סטודיו בפלורנטין בסלמה, הוא היה חנות קטנה עם חלון ראוה לבחוף. כשהבן שלי נולד עברתי לסטודיו מקלט. פה אין חלונות. הרבה פעמים שואלים אותי איך אתה מצייר בלי אור וכלי חלונות, התשובה שלי היא שאני מצייר את האור במקום לחוות אותו, העבודות שלי עוסקות בזה".

אתה גם יוצא מחוץ למקלט כדי ליצור? "מעל המקלט שלי בחלק העליון, איפה שפתחי האוורור, יש שולחנות מאוד יפים מאבן, זה מקום נוח לעבוד. בשבתות יש שם ימי הולדת לילדים, גם הילד שלי חוגג שם. יש גם הרבה צילומים בחו"ל ובכל מיני מקומות חיצוניים".

הנדודים משפיעים על היצירה? "הנדודים שלי הם בעיקר נדודים בין פרויקטים בחו"ל. הרבה פעמים אני טס להציג בתערוכות או לעבוד שם, זאת הנדידה האמיתית. תערוכת היחיד האחרונה שלי הייתה בטוקיו, נסעתי לחודש ויצרתי שם דברים חדשים. העבודה האחרונה שלי התחילה בצילומים במצדה והמסך השני הוא מקדש בודהיסטי בטוקיו. בכל פעם שאני יוצא לפסטיבל או לתוכנית אני מייצר לי זמן נדודים ועם מה שאני אוסף אני חוזר לסטודיו. בקיץ הזה נכנסתי לתוכנית רזידנסי של האוצר שרון תובל, אהיה במלון בראשית במצפה רמון. כשאני יוצא למקום כזה אני לוקח מראש ציוד ואני יודע שזה פוטנציאל לאתר צילומים ונדידה. עוד היבט של נדודים הן עבודות הווידיאו שמוצגות בכל מיני מקומות בעולם גם בלעדיי. בחודשים האחרונים הצגתי באיטליה, צרפת, יוון, טוקיו".

האם השינוי במרחבי היצירה בא לידי ביטוי ביצירה עצמה? "יש שינוי, העבודה שלי בשנים האחרונות שונה ממה שהיה לפני זה. היא מתעסקת מאוד בעניין של חוסר האור או נופים פנימיים שנראים מאוד מציאותיים אבל הם לחלוטין דמיוניים ופנימיים. יש לי משיכה למקומות מתחת לאדמה".